

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—'Ιώ! ἰώ! δεινὰ δεινῶν!.. ὦ κόσμε κί' οἰκουμένη!
ὦ ποντικοὶ τῶν ὀχετῶν τοῦ Πειραιῶς πρισμένοι!

Π.—Γιατί μοῦ κλαῖς, βρέ Φασουλῆ;

Φ.— Καὶ εἶναι νὰ μὴν κλαίω;
ἀπὸ τὸν πόνο τὸν πολὺ δὲν ξέρω τί νὰ λέω.

Π.—Γιατ' εἶναι, βρέ, τὰ μοῦτρα σου σὰν τὸ ξυνὸ τοῦ κίτρου;

Φ.—Θέλω νὰ ζήσω 'στὸ ἐξῆς μακρὰν παντὸς γοήτρου.

Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρέ Περικλῆ... ὁ κόσμος ἀνετράπη
κί' ἀπὸ βροχῶν κατακλισμοὺς τὸ ἔδαφος ἐσάπη.
Εἰς τὰ καλὰ καθούμενα οἱ ἄνθρωποι πεθαίνουν
καὶ σήμαντρα καταστροφῆς ἀπὸ παντοῦ σημαίνουν.
Πανωλεθρία, Περικλῆ, σιγή καὶ μέλαν σκότος!
Ἰδοὺ ἀκούεται βροντῶν κεραυνοφόρων κρότος
καὶ δαίμονες ἀνέρχονται φρικτοὶ ἐκ τοῦ Ταρτάρου
κί' εἰς ὄλους ἐπικρέματα τὸ δρέπανον τοῦ Χάρου,
καὶ πέφτουν σπήτια, Περικλῆ, τὴ' μέρα καὶ τὸ βράδυ,
κί' ὑπάρξεις στέλλουν τρυφεράς γιὰ μιὰ στιγμή 'στὸν

[Ἄδη,

κί' ἀπὸ παντοῦ ἀκούεται ὀλολυγμός καὶ θρήνος
κί' ἐπάνωθέν μας ἵπταται πυκνὸν κοράκων σμήνος.

'Ιώ! ἰώ! δεινὰ δεινῶν!...

Π.— Ὡ ἄλγος καὶ ὀδύνη!..

μὰ τὸ σταυρό, βρέ Φασουλῆ, ρουθοῦνι δὲν θὰ μείνη.
Χάος βαθὺ ἀνοίγεται ὀπίσω μου κί' ἐμπρὸς μου
κί' ὁ θάνατος ὁ φυσικὸς θὰ λείψη ἐκ τοῦ κόσμου,
καὶ 'στὸ ἐξῆς, βρέ ἀδελφέ, σπανίως θὰ συμβαίνη
μὲ φυσικὴν ἀσθένειαν κανέννας νὰ πεθαίνη,
ἀλλ' ἢ θὰ πέφτη πατεροῦ βαρὺ νὰ τὸν σκοτώνη,
ἢ τοῖχος ἐτοιμόρροπος θὰ τὸν καταπλακώνη,
ἢ θὰ τοῦ ρίχνουν κουμπούρια ἐξαφνικὴ 'στὸ δρόμο,
ἢ μαχαιριὰ θὰ τοῦρχεται 'στὸ στήθος ἢ 'στὸν ὦμο,
ἢ θὰ τὸν καίη κεραυνός, ἢ θὰ τὸν πέρνη κάρου,
ἢ μὲς 'στὸ ρεῦμα θὰ πνιγῆ ὀρμητικῶν χειμάρρων,
ἢ κρεμασμένος θὰ 'βρεθῆ σὲ σίδερα ἐπάνω...

Φ.—'Εγὼ αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὰ καταλαμβάνω.

Π.—Κί' ἐγὼ ἐπίσης, Φασουλῆ...

Φ.— Ὁ κόσμος ἀνετράπη
κί' ἀπὸ βροχῶν κατακλισμοὺς τὸ ἔδαφος ἐσάπη.
'Ἡ γῆ ἐξῆλθε, Περικλῆ, ἀπὸ τὴν τροχιάν της
καὶ τρέχουν χεῖμαρροι παντοῦ ἀνάνταις καὶ κατάνταις.
Πηγαίνω εἰς τὸν Πειραιᾶ γιὰ καθαρὸν ἀέρα
καὶ βλέπω πλῆθος ποντικῶν 'στὴν παραλίαν πέρα.
Τί ποντικοί, βρέ Περικλῆ, θρεμμένοι καὶ βαρβᾶτοι
ὡσάν κί' ἐκείνους ποῦ χαλοῦν γιὰ μιὰ στιγμή κρεββά-
Δὲν ξέρω τί περίδρομο 'στὰς ὑπονόμους τρῶνε [τι.
καὶ γίνονται παχύτατοι καθὼς καὶ οἱ Τελῶναι.
Τὸ ρεῦμα τοὺς παρέσυρε καὶ τούτους τοὺς καυμένους
κί' ἢ θάλασσα ἐγέμισε μὲ ποντικοὺς πρισμένους

κί' ἐγλύτωσε ὁ Πειραιεὺς ἀπὸ αὐτὸ τὰ σκέρι,
διότι πάντα τὸ κακὸ κᾶτι καλὸ θὰ φέρη,
ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, μεστὸς ἐξ ἀθυμίας
ἐθρήνησα τὴν τύχην των ὡς ὁ Ἱερεμίας
καὶ παρεκάλεσα θεοὺς, ἁγίους καὶ διαβόλους
νὰ 'δῶ μιὰ μέρα τούμπανο καὶ τοὺς Τελῶνας ὄλους.
Τόσον ὑπῆρξεν ἡ βροχὴ ἐκείνη ἀπαισία,
ἢ δὲ ταφή των θὰ γενῆ δαπάνη δημοσίᾳ.
Μὰ μέσα εἰς τὸν χαλασμόν ἐκείνον τοῦ Κυρίου
ἐβγήκαν καὶ πολλοὶ σταυροὶ ἐκ τοῦ Κοιμητηρίου,
κί' ἐπέπλεον καὶ οἱ σταυροὶ—ὦ θαῦμα τῶν θαυμά-
[των!—

μὲ τοὺς πρισμένους ποντικούς ἐπάνω τῶν κυμάτων.

Π.—'Ιώ! ἰώ! δεινὰ δεινῶν!..

Φ.— Καὶ ἤδη ἀγνοεῖται

ποῦ ὁ Τελῶνης, Περικλῆ, κί' ὁ Φαρισσαῖος κεῖται,
ποῦ κοιτεῖται ὁ βασιλεύς καὶ ποῦ ὁ στρατιώτης,
ὁ πένης, ὁ ἁμαρτωλός, ὁ δοῦλος κί' ὁ δεσπότης.
'Εν τούτοις ἐπλημμύρησαν πολλὰ τῶν ὑπογειῶν,
ἀλλὰ καὶ σώματα πολλὰ ἠγέρθησαν Ἀγίων
κί' ἐνεφανίσθησαν κρυφὰ εἰς ἓνα καὶ εἰς ἄλλον
καὶ ζῶα παρεσύρθησαν μικρὰ μετὰ μεγάλων,
κί' ἐκ τῶν προγόνων πάμπολλοὶ ἐβγήκαν ἐκ τῶν τά-
κί' ἐπῆγαν 'στὸν Φιλήμονα τὸν δημοσιογράφον, [φων
καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ πρόσωπα ὠχρά καὶ φρικαλέα
εἰς τὸ Τατόι ἔτρεξαν νὰ 'βροῦν τὸν Βασιλέα.

Π.—'Ιώ! ἰώ! δεινὰ δεινῶν!.. ὦ συμφοραὶ τοῦ γένους!

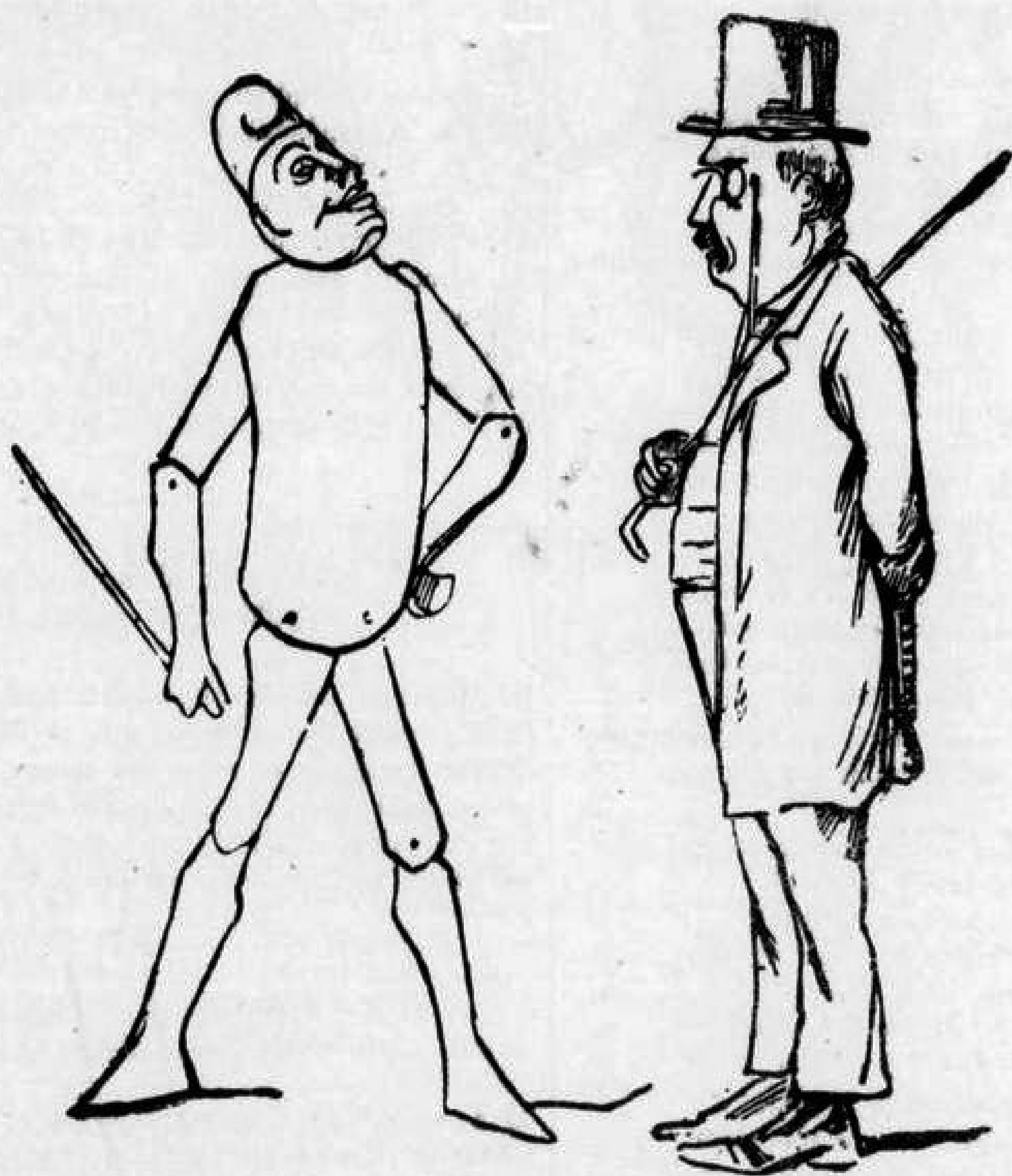
Φ.—Μὰ βλέπω καὶ 'στὸ θέατρο ἀνθρώπους κρεμασμένους.

'Αμέσως τρέχω κί' ἐρωτῶ νὰ μάθω τί συμβαίνει...
μοῦ λένε 'δύο οἱ νεκροὶ καὶ τρεῖς οἱ πληγωμένοι.'
Μωρὲ ἄμάν γιὰ τὸ θεό! μὲ σπαραγμὸν φωνάζω,
καὶ παλληκᾶρι ζωντανὸ 'στὰ σίδερα κυττάζω.
'Ὡ! σώσατε τὸν ἄνθρωπον, ἀναφωνῶ 'στὸ πλῆθος,
ἂν ἔχετε ἀληθινὴν καρδίαν εἰς τὸ στήθος.

Π.—'Αλλὰ γιατί δὲν 'πῆγες σὺ τὸν ἄνθρωπον νὰ σώσης;

Φ.—Μὴ χωρατεύης, Περικλῆ, μετ' ἀναιδείας τόσης.

'Εγὼ προθύμως ἔτρεξα μὲ δακρυσμένο μάτι,
ἀλλ' ὅμως μόλις ἔφθασα 'στὸ τρίτο σκαλοπάτι
ἐσκέφθην πῶς τὰ σίδερα τἀναθεματισμένα
'μπορεῖ γιὰ γοῦστο ἐξαφνα νὰ σφίξουνε κί' ἐμένα,
καὶ 'στὴ στιγμή κατέβηκα τὸν ἄνθρωπον ἀφίνων
εἰς τοῦ θεοῦ τὴν πρόνοιαν καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων.
'Αλλὰ εὐρέθησαν ἐκεῖ παλληκαράδες πρώτης,
ἐν οἷς κί' ὁ Τάσσος Βούλγαρης, γενναῖος στρατιώ-
ὄπου ἀψήφησαν τὸ πᾶν καὶ τὴν ζωὴν ἀκόμα [της,
διὰ νὰ σώσουν μοναχὰ τὸ κινδυνεῦον σῶμα,
καὶ οὕτω πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος διεσώθη
καὶ τότε ἄρρητος χαρὰ παντοῦ ἐξεδηλώθη,

Ὁ Φασουλῆς ὁ παστρικός
κί' ὁ Παναγῆς ὁ Κυριακός.

- Φ.—Μὲ τὰ λεπτὰ τοῦ ἄδικα γιὰ κάλλη θὰ πληρώσης
δὲν πῶς νὰ φῶς, κὺρ Παναγῆ, στραγάλια νὰ φουσκώσης;
Κ.—Ἐσὺ νὰ μὴ σκοτίζεσαι καὶ κάνε τὴ δουλειά σου.
Φ.—Ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα' στὴν ἀχαμνὴ κοιλιά σου.

κί' ἐγὼ ἐχάρην, Περικλῆ, μὰ δὲν εἰξεύρεις πόσο,
διότι ἐκατόρθωσα τὸν ἄνθρωπο νὰ σώσω.

Π.—Τί λές;... ἐσὺ ἐγλύτωσες τὸν ἄνθρωπο, χαμάλη;

Φ.—Ὅχι ἐγὼ, βρὲ μασκαρᾶ, τὸν ἔσωσαν οἱ ἄλλοι,
ἀλλ' ἤμουν καί' ἐγὼ ἐκεῖ συνάπτων ὀμιλίας
διὰ δοκοὺς καὶ σίδερα καὶ ἤλους καὶ κοχλίας.
Κατόπιν τούτων ἔκλαυσα μὲ δάκρυα ὀλίγα
διὰ νεκρούς καὶ ζωντανούς, καὶ 'στὴν βουλὴν ἐπῆγα,
καὶ τρέμων ὄλος καὶ ριγῶν εἰς τὴν βουλὴν ἐμβαίνω
ἐκ φόβου μὴν ἰδῶ κί' ἐκεῖ κανένα κρεμασμένο.
'Απὸ παντοῦ ἐρήμωσις, κενὰ τὰ θεωρεῖα,
καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἐφαίνετο καμμιὰ σοφὴ κυρία,
κί' οἱ βουλευταὶ ἠσπάζοντο μὲ θέρμην μεταξύ' των
καὶ ὁ Χαρίλαος παρὼν κί' ὁ Δεληγιάννης ἦτον,
ὅστις ὠμίλει, Περικλῆ, μετὰ πολλῆς μανίας
μαζὶ μὲ τὸν Χατζόπουλον τοῦ ἐξ Ἀκαρνανίας,
ἐνῶ μακρόθεν οἱ ἐχθροὶ καὶ μερικοὶ τῶν φίλοι
τούς ἐβλεπαν καλὰ καλὰ 'στὸ στόμα καὶ 'στὰ χεῖλη
νὰ ἐννοήσουν ἐξ αὐτῆς τῆς νέας συναφείας
τὰ νέα σκευωρήματα καὶ τὰς δολορραφίας.

Καὶ τοῦ Προέδρου ἄρχισε ἡ ἐκλογή καὶ πάλιν,
ὡς ὅτου ὁ Αὐγερινὸς ἐνίκησε 'στὴν πάλιν.

Π.—Κί' ὁ Καραπάνος;

Φ.—Ἐχασε, ἀλλ' ὅμως δὲν τὸν μέλει,
αὐτὸς μὲν 'μέρα Ὑπουργὸς νὰ γίνῃ μόνο θέλει,
καὶ τοῦτο ἔχει πάντοτε φροντίδα τοῦ κυρίου,
ἐφ' ᾧ καὶ δὲν σκοτίζεται διὰ τὴν Προεδρείαν.
'Αφοῦ δ' ἡ συνεδρίασις ἐλύθη δίχως ξύλον
ὁ Δεληγιάννης ἔφυγε μετὰ τῶν ἄλλων φίλων.

Π.—Καὶ τώρα ποῦ εὐρίσκειται ἡ ἀριθμητικὴ του;

Φ.—Θαρρῶ τριάκοντα ὀκτὼ πῶς εἶναι οἱ 'δικοί του...
'Αν δὲ προσθέσης, Περικλῆ, σὲ τοῦτο τὸ κοπάδι
τὸν ἑαυτὸ τοῦ Θεοδωρῆ καὶ τὸν Ἀστεριάδη,
ὅστις ἐσχάτως ἄφησε τὴν τρώγουσαν μερίδα
κί' ἐπῆγε μὲ τὴν νησιτικὴν νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα,
θὰ φθάσωμεν, ὡς ἐννοεῖς, 'στὸν ἀριθμὸν σαράντα...
Τοιαῦτα οὖν, βρὲ Περικλῆ, τὰ τωρινὰ συμβάντα.

Π.—'Αλλὰ γι' αὐτὰ 'στὴ ράχη σου κί' ἐγὼ θὰ ξεθυμάνω...
ὄρσε λοιπὸν τρεῖς ματσουκιάς καὶ μία παραπάνω.